

Yrian

Yrian

Carolien Dirickx

EERBETOON AAN

Mijn grootvader, wiens eenvoud en dromen een voorbeeld waren om mijn eigen dromen verder te zetten.

Aan de kostbare mensen in mijn leven wiens liefde, steun en vriendschap een licht in mijn leven zijn. Zonder hen was dit boek nooit werkelijkheid geworden.

Schrijver: Carolien Dirickx

ISBN: 9789403919850

Bookcover: AI

© Carolien Dirickx

HOOFDSTUK 1: Yrian

Twaalf jaar geleden

Een uil vliegt scheerlings over de hoge toppen van het donkere woud van Yrian. Het maanlicht glinstert in zijn ogen, terwijl hij het terrein afspeurt naar een heerlijke maaltijd, verstopt in het duister onder hem. Wanneer hij plots naar beneden duikt en een schrille piep van een muis de stilte van de nacht doorbreekt, beginnen dikke regendruppels neer te vallen. Het luide tikken van de regen op de bladeren doet hem even opschrikken terwijl hij zijn prooi in alle eenzaamheid verslindt.

Boven hem schijnt de maan in al haar glorie over het stille woud, maar haar stralen raken het aardoppervlak niet. De duisternis heeft zich meester gemaakt over het woud en verspreidt een kille bries die iedereen doet huiveren.

Het woud van Yrian reikt zover het oog kan zien, omringd door torenhoge heuveltoppen die de donkere wolken boven hen lijken te willen aanraken. Eeuwenlang was dit de thuis van magische wezens, een plek van wonderlijke pracht en schoonheid, maar de laatste maanden was alles veranderd. De magische wezens die ooit de bomen bewoonden waren verdwenen. De bloemen, bekend om hun verbazingwekkende schoonheid en kleurenpracht, waren verdord.

Verschrikt kijkt de uil op, op zijn hoede voor wat hij hoorde. Er komt iets dichterbij, iets groot. Een donkere schaduw kruipt langzaam over de boomtoppen heen, alles hullend in complete duisternis.

Het geritsel van wijde vleugels in de wind en grote scherpe klauwen die over het meer glijden. Haar groene schubben zijn rood gekleurd door de wond aan een van haar vleugels. De pijn verblindt haar, maar in de verte ziet ze in een waas de lichten van de parelwitte stad. Ze heeft het gehaald! Met haar laatste krachten, zijgt ze neer in het water, waardoor metershoge golven de brug voor de poort overspoelen.

Een luid alarm wordt geslagen, maar ze hoort amper nog wat er om haar heen gebeurt. Ze probeert zich uit het water te hijsen, voelt de zanderige grond rond haar enorme poten. Een diepgroene mist omhult het magische wezen terwijl ze haar menselijke vorm terug aanneemt. Waar net nog een reusachtige, Groen geschubde draak lag, veranderde in een vrouw met lange donkere haren die als natte slierten aan haar gezicht plakken.

Stevige handen trokken haar haast bewusteloze lichaam uit het water. Proestend hoest ze water uit, haar keel brandend van pijn. Ze wil praten, maar het lukt niet. Haar stem is hees en schor, elke beweging

doet pijn. Als ze haar ogen met veel moeite probeert te openen, ziet ze mannen in zilveren en blauwe uniformen, met speren en zwaarden terwijl de grote poort langzaam opengaat.

‘Haal de koning!’ wordt er geroepen.

Een van de wachters, een jongeman met krullend haar en dikke wenkbrauwen, hielp haar rechtop te zitten aan de fontein op de verlaten binnenplaats. De kille stenen onder haar doen haar huiveren, al komt er gelukkig snel iemand met warme dekens om haar toe te dekken.

Haastige voetstappen weerklonken door de gangen. Zelfs in haar menselijke vorm is haar gehoor scherp. Ze wist wie er naar haar toe kwam, nog voordat ze over de binnenplaats naar de poort toe liepen.

‘Laat ons door!’, schreeuwde een stem, ‘uit de weg!’

Twee mannen kwamen de binnenplaats op gelopen. Een van hen droeg een lang gewaad in hetzelfde zilverblauwe patroon als de bewakers. Paniekerig keek hij haar aan, zijn handen bevend.

‘Helenea... Wat- wat is er gebeurd?’ Ze herkende zijn stem onmiddellijk. Het was Yerbon, broer van de koning van Yrian.

‘Pyraelyn’ stammelde ze moeizaam, ‘het... het is weg.’

‘Weg? Wat bedoel je?’ Met trillende handen raakte hij zijn korte, grijzende baard aan.

‘Het is vernietigd.’ De woorden kwamen moeizaam over haar lippen, alsof ze het zelf niet kon geloven.

‘Vernietigd?’ zijn woorden klonken als een fluistering. Zijn ogen werden groot van angst. Dit was niet het nieuws dat hij verwachtte.

‘Waar- Waar zijn de anderen?’ zijn stem trilde alsof hij bang was om het antwoord te horen. ‘Thorgan? Nymeria? Xalex?’

De vrouw schudde haar hoofd.

‘Gevangengenomen- dood?’ bracht ze moeizaam uit, haast emotioneel alsof ze zelf niet kon vatten wat er gebeurd was.

‘Nee! Dat kan niet! Je liegt! Pyraelyn kan niet vallen, het is onneembaar... het... het was onze laatste hoop!’

Ze schrok door zijn plotse uitbarsting, maar begreep het. Hij wist dat ze niet loog. Hij was bang, dat waren ze allemaal.

‘Voorzichtig, Yerbon-’ maande de andere man hem rustig aan. Yerbon keek om naar zijn broer en schudde even zijn hoofd alsof hij zich wou excuseren voor zijn gedrag. Hij nam een stap terug en liet zijn broer door.

Thirion was iets kleiner dan zijn broer, maar met zijn korte, zilveren baard en pretoogjes leek hij in eerste instantie minder streng. Hij droeg

een lang zilveren gewaad met lila accenten en een witte kroon sierde zijn hoofd.

‘Thirion’ stamelde ze haast verontschuldigend, ‘Ze komt eraan- We probeerden haar tegen te houden- echt waar. Je moet me geloven.’ Haar handen beefden niet uit angst maar uit schuldgevoel.

‘Het is niet jouw schuld. We wisten dat deze dag zou komen,’ antwoordde hij kalm.

‘Breng haar naar een kamer. Laat haar rusten en op krachten komen’ maande hij de wachter met krullend haar aan. Helenea keek de koning dankbaar aan.

Thirion wachtte tot hij en zijn broer alleen op de binnenplaats waren. Hij keek zijn broer verontrust aan. Woorden onder hen waren niet nodig, een blik was vaak voldoende tussen de broers om elkaar te begrijpen.

‘Het is al veel te ver gegaan, Thirion, we moeten nu handelen... Pyraelyn is gevallen! Straks zijn wij de volgende.’

‘Wat kunnen we doen?’ vroeg Thirion bezorgd, ‘het was onze laatste verdediging.’

‘Er is maar één ding dat we kunnen doen’, zei Yerbon terwijl hij zijn broer niet durfde aankijken.

Er volgde een stilte tussen hen. Een stilte die werd doorbroken met een ontzette blik van de koning.

‘Het is nog maar een kind...’ Thirion kon de emotie in zijn stem niet verbergen.

‘Daar ben ik me heel bewust van, maar we hebben geen keuze...’ Yerbon keek teneergeslagen naar de grond, ‘ik wou dat er een andere manier was.’

Tranen vulden Thirions ogen, maar hij wist dat zijn broer gelijk had. Het kwaad had zich de voorbije maanden razendsnel over Yrian verspreid, alles dodend dat op zijn pad kwam. Paniek had zich langzamerhand over het hele land verspreid. De schaduw verslond elk sprankeltje licht op zijn weg, alles achterlatend in complete duisternis. Steden werden één voor één aangevallen en soms volledig uitgeroeid. Het enige wat achterbleef waren levenloze lichamen en as van brandende huizen. Vogels hadden hun eens zo vrolijke ochtendlied ingeruild voor een klaagzang. Verweesde kinderen zochten troost bij elkaar bij de menige graven. Moeders en vaders die naast het graf van hun kinderen neerknielden, huilend. Velen gaven zichzelf de schuld voor een kwaad dat niemand had zien aankomen. Velen namen niet eens de moeite meer de smeulende resten te doven van wat ze ooit

‘thuis’ hadden genoemd. Het was een hoopje as, verbrand hout. Rookpluimen hadden zich over het woud verspreid. Hongersnood verspreidde zich als een besmettelijk virus doorheen de vele dorpjes. In slechts een mum van tijd had hun eens zo vredige leven plaats gemaakt voor een wereld van onderdrukking, wantrouwen en verwoesting. Slechts enkelen die het waagden de strijd met het kwaad aan te gaan. Van hen die naar het noorden trokken, werd nooit meer iets van gehoord of gezien. Geen van hen keerde ooit terug.

Hij moest denken aan zijn volk. Er was geen andere oplossing.

‘Ik weet dat je gelijk hebt,’ zei hij met schorre stem, ‘De draken waren onze krachtigste bondgenoten. De duisternis voedt zich met de lichtmagie in dit rijk. Zonder... Het geeft de rest van ons misschien een kans. We moeten denken aan ons volk.’

Hij keek zijn broer aan, half hopend dat deze zijn beslissing zou tegenspreken, maar Yerbon knikte.

Thirion wist wat hem te doen stond. Het een beslissing die hem de rest van zijn leven zou blijven achtervolgen en hem elke nacht zou wakker houden.

HOOFDSTUK 2: Alexander Lerman

Boven de Atlantische oceaan – beden

Met een verbazingwekkende snelheid vloog de privéjet van Lerman Enterprises over de Atlantische Oceaan nabij de kust van Schotland. Aan boord een jongeman van zeventien jaar met blonde krullende haren, Alexander Lerman.

Niet Alex of Xander, maar Alexander. Hij haatte het als iemand zijn naam probeerde af te korten. Het vertoonde tekenen van luiheid en gebrek aan respect. Helaas bleken veel mensen de laatste tijd naar deze kwaliteiten te neigen.

Het zachte gezoem van de straalmotoren deed hem zijn ogen sluiten. Hij was nooit dol geweest op vliegen, maar helaas was dat iets waar zijn vader geen rekening mee hield. Zolang hij geen achttien werd, moest Alexander de wil van zijn vader uitvoeren, of hij het nu leuk vond of niet.

Zijn gedachten gingen uit naar de lange reis die hij had gemaakt en de vele kilometers die hij nu weer van zijn familie gescheiden was. Niet dat hij het erg vond om van zijn familie gescheiden te zijn, eerder een opluchting. Elke kilometer dat hij verder van hen vandaan vloog, gaven hem een groter gevoel van rust en vrijheid.

Zijn vader, August Lerman, was een belangrijk zakenman en verbleef momenteel met zijn derde vrouw in New York. Alexander kon de blonde, langbenige vrouw niet uitstaan die hij tot zijn ontsteltenis ‘mama’ moest noemen. Het idee maakte hem misselijk. Hij had niet de moeite genomen om haar te vragen hoe oud ze was, omdat hij vermoedde dat ze maar een paar jaar ouder kon zijn dan hijzelf.

Zijn moeder had hen lang geleden verlaten toen hij nog een kleuter was. Op een dag was ze gewoon verdwenen, zonder waarschuwing. Zijn vader had hem nooit verteld wat er gebeurd was. Kon ze het niet meer uithouden bij die vreselijke man? Alexander kon die reden volledig begrijpen, maar hij begreep niet waarom ze hem had achtergelaten.

Tijdens een zoveelste ruzie met zijn vader had deze geroepen dat ze vertrokken was vanwege Alexander, maar dat geloofde hij niet. Zijn moeder was altijd een lieve, goedlachse vrouw geweest die hem verwendde met kusjes en knuffels en een warmte die Alexander al jaren niet meer had gevoeld.

Hij moest lachen met de toast die zijn vader op het kerstdiner had gedaan. Hij had het vrolijk samenzijn met kerst benadrukt terwijl de helft van de kersttafel gevuld was met zakenpartners die stilzwijgend en beleefd knikten. Alexander en zijn halfzus Holly hadden elkaar met verbaasde, opgetrokken wenkbrauwen aangekeken. Met een blik naar haar wist hij genoeg, ze dachten er net hetzelfde over. Niet dat Alexander ooit hoge verwachtingen had bij deze verplichte familiebijeenkomsten.

Hij had de voorbije weken amper tien woorden met zijn vader uitgewisseld en een aantal verplichte ja – knikken op vragen zoals ‘gaat het goed op school’ en ‘haal je hoge punten?’ Dat waren de enige dingen waar zijn vader om gaf: kinderen die academisch goed konden presteren. Kinderen die hem trots maakten en ooit zijn tirannieke imperium zouden verderzetten.

Alexander wist echter dat hij dat imperium nooit zou willen verderzetten. Het geld en de luxe waren fijn, maar wanneer hij naar zijn vader keek, zag hij een harteloze man. Een robot zonder emoties. Altijd aan het werk, altijd winst najagen. Dit was niet het soort leven dat Alexander voor zichzelf wenste.

Hij opende zijn ogen en draaide zijn hoofd naar het raam. Zijn gedachten dwaalden af naar de witte wolken die langzaam maar zeker langs de ramen trokken en de zon het zeewater onder hen deed glinsteren als diamanten.

De warmte van de zon streelde zachtjes zijn gezicht en krullende haar. Hij genoot ervan, het duurde immers nog een tijdje voor de zomer terug begon.

In zijn verbeelding zag hij de gezichten van de mensen die in de kleine huisjes ver onder hem woonden, kijkend naar de jet die snel boven hun huizen vloog. De kleine boerderijen en grote tuinen onder hem deden hem vermoeden dat ze snel zouden landen.

Het vliegtuig schokte abrupt, waardoor hij krampachtig de armleuningen vastgreep. Terwijl zijn adem nog steeds gejaagd was, zwoer hij bij zichzelf dat dit de laatste keer zou zijn dat hij ooit in een vliegtuig zou stappen. Hij kon niet wachten om weer vaste grond onder zijn voeten te krijgen.

Hij trok zijn rug op terwijl hij zijn vingers in elkaar vouwde. Het zorgde ervoor dat hij zich ontspande en zijn zenuwen kalmeerden.

Alexander liet zijn ogen door de cabine dwalen. Zonnestralen baanden zich een weg door de cabine en weerkaatsten fel op het nieuwe witte

meubilair van het vliegtuig. Hij voelde de warmte tintelen op zijn bleke huid.

Enkele haastige voetstappen kwamen zijn kant op. Hoge hakken. Soms vroeg hij zich af waarom vrouwen überhaupt dat martelende schoeisel droegen. Hij herkende de manier van haar stappen meteen.

Naast haar typische blauwe uniform droeg ze haar glanzende, donkere haren samengebonden in een nette dot. *Isabella* stond erop haar goudkleurige naamplaatje.

‘Goedemorgen,’ zei haar vriendelijke, zachte stem, ‘heeft u een goede reis gehad, meneer Lerman?’

Hij gaf haar een kort, maar beleefd knikje en een flauwe glimlach.

Isabella glimlachte terug, ze was het gewend dat Alexander niet veel zei. Ze wist dat hij vliegangst had en niet kon wachten om terug aan de grond te staan.

‘De piloot heeft me net laten weten dat we binnen een paar minuten gaan landen. Mag ik u nog een laatste drankje aanbieden?’

‘Nee, dank je,’ antwoordde hij beleefd.

‘Hoelang blijft u deze keer, meneer?’ vroeg de jonge stewardess. Hij keek verbaasd. De meeste stewardessen hielden altijd hun gedachten voor zichzelf en stelden nooit persoonlijke vragen.

‘Hopelijk voor altijd,’ antwoordde hij eerlijk, misschien iets te eerlijk, ‘Je mag me trouwens Alexander noemen in plaats van meneer.’

Hij wist dat het personeel van zijn vader hem niet bij zijn voornaam zou durven noemen. Haar nerveuze glimlach bevestigde dit. Met een kleine glimlach en een knikje draaide ze zich terug om.

De privéjet sneed door de laatste flarden van de wolken, toen de piloot drukte op de intercomknop. Een helder, kalm geluid vulde de cabine, alsof hij rechtstreeks naast Alexander stond.

‘Goedemorgen,’ klonk zijn stem, kalm en professioneel. ‘We zijn zojuist begonnen aan onze afdaling. Het is zonnig en opvallend warm voor deze tijd van het jaar. Binnen enkele ogenblikken landen we op de luchthaven van Heathrow, gelieve uw veiligheidsgordels vast te maken.’

Alexander hoorde de rest van zijn boodschap niet en zette zich schrap voor het moment dat ze zouden landen.

De intercom viel stil. De jet maakte een soepele bocht, zonlicht gleed over de vleugel.

Hij probeerde aan andere dingen te denken. Nog een uurtje en hij zou weer op school zijn.

Drayton Academie was een prestigieuze school net buiten Londen, gelegen in een rustig dorpje te midden van weilanden en bossen. Die rust kon Alexander wel appreciëren. Het was het laatste kwartaal op Drayton Academie. Nog maar een paar maanden en hij kon gaan en staan waar hij wilde.

Hopend dat het de laatste keer zou zijn dat deze lange reis vanuit New York nodig was, voelde hij het vliegtuig langzaam de daling inzetten. Gespannen klampte hij zich vast aan de witte armleuningen. Binnen een kwartier zou hij eindelijk weer frisse lucht inademen en in de gekende donkere BMW XM met getinte ramen stappen die hem opnieuw tot aan de voordeur van de school zou brengen. Zijn leven was zo verschrikkelijk voorspelbaar.

HOOFDSTUK 3: Drayton Academie

Drayton Academie - Kent

Kilometers verder, op de begane grond, lag een meisje verstrikt in haar beddenlakens. De stralen van de ochtendzon vonden een weg, langs de gordijnen heen, naar haar lange, warrige, donkerblonde haren. Haar ademhaling was traag terwijl haar borstkas lichtjes op en neer bewoog. Een schrill geluid vulde de kamer en deed haar opschrikken. Slaperig zocht ze met haar hand naar haar nachttafel en mepte ze op zowat alles wat erop lag. Na meerdere pogingen vond ze eindelijk de wekker en keerde de rust in haar kamer terug. Zuchtend draaide ze zich om op haar rug en opende met tegenzin haar hazelbruine ogen. Ze was nooit een ochtendpersoon geweest.

Met haar linkerhand tastte ze haar nachtkastje af tot ze haar telefoon vond. Een glimlach verscheen op haar gezicht toen ze het berichtje las van haar beste vriend. Hij was 's nachts op het vliegtuig gestapt van New York en onderweg naar Londen.

Ze was meteen klaarwakker. Het idee dat Alexander eindelijk terug was, voelde als een enorme opluchting. Voor hem waarschijnlijk ook, ze wist als geen ander hoe familiefeesten bij de familie Lerman eraan toe gingen. Veel familiegevoel of vrolijk samenzijn kwam daar niet aan te pas.

Kate legde haar telefoon opnieuw weg. Ze voelde zich nog te moe om de warmte van haar knusse bed te verlaten.

Al sinds ze zes jaar was, kreeg Kate regelmatig nachtmerries. De dokters dachten dat dit kwam door een onverwerkt trauma, maar niemand had een idee wat dit kon zijn. De laatste tijd werden de angstdromen weer frequenter en erger, maar ze durfde het tegen niemand te vertellen. Zelfs niet tegen haar beste vrienden.

Na nog een diepe zucht, rechtte ze zich uit bed. Ze wou immers niet te laat komen voor de les, daar had meneer Fulton van geschiedenis immers een hekel aan.

Plots begon het schrille geluid naast haar opnieuw. Geschrokken, mepte Kate hard op de klok. Te hard, want hij gleed van haar nachtkastje en viel met veel kabaal op de grond.

'Geweldig' kreunde ze, terwijl ze met haar hand de houten vloer afzocht. Haar hand raakte het koude metaal van de bovenkant van de klok en nadat ze hem had vastgepakt, gooide ze de klok naast zich in bed. Ze was verrast dat de klok na al die jaren nog steeds goed werkte.

Met tegenzin dwong ze zichzelf uit bed, schuifelde naar het raam en genoot van de frisse ochtendlucht. Dit was het beste deel van de ochtenden! Terwijl ze naar de heldere lucht keek, voelde ze tot haar verbazing de warmte van de zon op haar huid.

Ze haalde haar hand door haar warrige haar en pakte een borstel terwijl ze naar haar boeken bij elkaar zocht. Een klus die moeilijker leek dan eerst verwacht. De grond lag bezaaid vol met boeken en kleren, terwijl haar bureau voor het raam vol lag met papieren van haar cursussen en tekeningen die ze de avond ervoor had gemaakt. Orde houden was nooit haar sterkste kant geweest.

Nadat ze de boeken zorgvuldig in haar rugzak propte, opende ze haar zware, eiken kleerkast. Ouderwets misschien, maar Kate vond dat het wel charme had in haar kamer.

Terwijl veel meisjes urenlang voor hun kasten 's morgens moesten ronddraaien, was het voor Kate gemakkelijk. Drayton Academie was een prestigieuze, Britse kostschool en had een herkenbaar uniform. Ideaal voor twijfelaars, ideaal voor mensen die soms moeilijk keuzes konden maken zoals Kate. De grijze rok, een lichtblauw overhemd en een donkerblauwe blazer met rode accenten waren misschien niet haar favoriete kleuren, maar de schoolmascotte vond ze erg schattig: een otter.

Ze gooide haar warme, roze pyjama op de stoel naast haar bed en pakte haastig een nieuw hemd uit haar kledingkast. Alsof ze er een expert in was, knoopte ze haar schoenveters vast en gooide haar tas over haar schouder voordat ze de deur achter zich in het slot gooide.

Als een bezetene rende ze de trap af, naar de eetzaal. Het zat al vol met kletsende studenten, die vrolijk hun vakantie-ervaringen met elkaar deelden. Kate gooide haar tas op de grond en ging aan het uiteinde van een van de lange houten tafels zitten. Ze had geen interesse in de prachtige verhalen van andere mensen, terwijl ze de afgelopen twee weken bijna alleen door de koude gangen van de school had geslenterd. In plaats daarvan concentreerde ze zich op de gebakken spek en eieren die voor haar lagen.

Elke paar minuten keek ze op en scande ze de zaal op zoek naar haar vrienden. Tot haar grote teleurstelling waren ze nog steeds niet toegekomen. Gespannen wiebelde ze met haar been op en neer en onbewust ving ze hier en daar flarden op van de spannende verhalen die haar medeleerlingen zo graag wilden delen.

Een lange jongen, die een paar stoelen bij haar vandaan zat, was in België geweest en kon niet stoppen met opscheppen over de heerlijke

chocolaatjes die hij daar had gegeten. Een andere jongen had zijn vakantie in Duitsland doorgebracht en was naar elke kerstmarkt geweest die er te ontdekken was.

Kate vond het jammer dat ze haar vakanties niet met familie kon doorbrengen, maar ze had haar familie nooit gekend. Ze werd van jongs af aan van het ene pleeggezin naar het andere onderbracht. Altijd lieve mensen, maar jammer genoeg had ze nooit een echte thuis gekend.

Vijf jaar geleden was haar geluk gekeerd en had ze de kans gekregen om op deze prestigieuze school te studeren. Het was soms eenzaam wanneer haar vrienden tijdens vakanties naar hun familie gingen en zij als enige achterbleef, maar het was het waard. Ze was dankbaar vrienden te hebben op deze school. Niet iedereen was happig op het arme meisje zonder familie dat zich onder de prestigieuze elite behoorde.

Na dit jaar kon ze eindelijk staan en gaan waar ze wou, zonder toezicht of bemoeienissen van anderen. Ze snakte naar de vrijheid die dat met zich mee zou brengen, al was het af en toe met een klein hartje. De wereld daarbuiten was groot en Kate had de laatste jaren niet veel meer gezien dan de muren van de school.

Plots kwam er iemand met veel kabaal naast haar zitten. Haar ogen lichtten op en haar hart maakte een sprongetje.

‘Emily! Eindelijk’ ze knuffelde haar beste vriendin onmiddellijk en keek haar dan streng aan. ‘Doe me dit nooit meer aan! De vakantie duurde eindeloos! Alles goed, hoe was je vakantie?’ Kate zei het zo snel en zonder adem te halen, dat Emily in lachen uitbarstte.

‘Rustig, een ding tegelijk!’ Haar vriendin glimlachte. Een stralende, witte glimlach waar Kate af en toe stiekem jaloers op was.

Emily bewoog met een gracieuze zekerheid die in een kamer de aandacht moeiteloos naar zich toe trok. Haar donkere haar gleed in zachte golven over haar schouders, glanzend. Het bewoog op een manier die bijna ongewoon elegant was, alsof zelfs de lucht rondom haar voorzichtig wilde blijven om het niet te verstoren.

Haar gezicht had een fijnzinnige symmetrie. Haar huid had een warme, gouden tint, alsof ze was gevormd door de vele zonnige zomers van haar thuisland: Spanje.

‘De vakantie was wel ok...’ antwoordde Emily terwijl ze haar schouders ophaalde, ‘niets speciaals. Onze ouders die weer eens in de clinch lagen... Liam en ik konden niet wachten om terug te keren.’

Ook al leek het Emily niets te deren, Kate wist wel beter. Ze knikte begrijpend en keek haar vriendin bezorgd aan. Emily's ouders hadden de laatste tijd wel vaker ruzies die hoog konden oplopen.

'Oh fijn, kijk wie daar aankomt' waarschuwde Emily toen ze met haar ooghoeken naar links keek. Ze probeerde haar blik af te wenden, maar het was al te laat. Archie Davis en zijn groepje vrienden kwamen voor hen staan.

'Kijk hier, de buitenbeentjes van de school' snauwde hij minachtend. Zijn groep vrienden lachte luid mee met hun ietwat gezette vriend.

'Ga je nog altijd om met die armoezaaier, Whitfield?' vroeg hij Emily terwijl hij naar Kate knikte, 'Ze hoort hier niet. Wat zegt je familie hiervan?'

'Altijd een plezier om je te zien, Archibald' zuchtte Emily geïrriteerd.

'Zie je niet dat we in het midden van een gesprek zijn? Laat ons met rust.'

Dat was Archie duidelijk niet van plan. Voordat hij echter zijn mond opnieuw kon openen, schrok hij van een kalme, koude stem achter hem. 'Liever een buitenbeentje dan een dwaas zoals jij, Davis.'

Archie draaide zich met een ruk om.

'Alexander... Jij bent ... hier' stammelde hij verbaasd naar de jongen die plots vlak achter hem stond.

Alexander Lerman keek hem aan met opgetrokken wenkbrauwen. Zijn stropdas hing een beetje slordig en los. Hij had zijn hele kerstvakantie al doorgebracht in strakke overhemden, blazers en formele broeken. Het mocht dus wel wat losser.

'Zo opmerkelijk dat je bent vandaag, ik ben hier inderdaad...' zei Alexander droogjes, 'was er verder nog iets?' Hij kneep zijn ogen tot spleetjes.

Alexander en Archie hadden sinds hun eerste ontmoeting instinctief een grote wederzijdse afkeer gehad van elkaar. Archie stond graag in het middelpunt van de belangstelling, terwijl Alexander daar geen moeite voor behoefde te doen. Als enige zoon van Lerman senior en bijgevolg erfgenaam van Lerman Enterprise, genoot hij - tegen wil en dank - van een enorm aanzien en respect van leerlingen en leerkrachten. Niemand durfde tegen hem ingaan uit angst voor represailles van zijn vader.

Archie had altijd een voorliefde gehad om andere studenten het leven zuur te maken, met name degenen die niet uit een prestigieuze familie kwamen zoals Kate. Het waren gemakkelijke slachtoffers en dat gaf hem een gevoel van belangrijkheid.

Het feit dat Alexander bevriend was met iemand die geen elite was, geen geld had of zelfs geen familie had, kon Archie niet begrijpen. Het had zijn afkeer naar de jonge miljonair alleen nog maar groter gemaakt. Dat en het feit dat Alexander was verkozen tot kapitein van het ijshockeyteam in plaats van hem. Macht en geld waren alles in deze wereld, zoals hij van jongs af aan had geleerd.

Archie keek hem stilzwijgend aan. Hij wist dat hij Alexander Lerman niets kon maken. Hij schudde met tegenzin zijn hoofd en wenkte zijn vrienden om hem te volgen.

‘Wat een idioten’ zuchtte Emily.

‘Niets van aantrekken. Een buitenbeentje zijn is super’ begon Alexander.

‘Normaal zijn is saai,’ vulden Emily en Kate hem samen in koor aan. Kate glimlachte, maar haar ogen vertelden iets anders. Archie had gelijk. Ze voelde zich vaak niet op haar plaats op deze school tussen de rijke snobs die haar haast allemaal negeerden.

‘De bende is weer bij elkaar’ riep Alexander vrolijk, terwijl hij zich aan de andere kant van Kate neerplofte en haar stevig omhelsde.

‘Of toch bijna. Waar is Liam?’ vroeg hij terwijl hij zoekend in het rond keek.

Nog voor Emily haar mond kon openen, wees Kate nonchalant naar de andere kant van de zaal. Ze had hem tien minuten geleden al uit haar ooghoeken gespot, net nadat Emily naast haar was komen zitten.

Alexander en Emily keken elkaar met een veelbetekenende blik aan. Kate leek een soort radar te hebben als het op Liam aankwam, alsof ze zijn aanwezigheid altijd aanvoelde.

Emily wierp haar lange, glanzende zwarte haren over haar schouders. Haar net zo vrolijke glimlach maakte instant plaats voor een strenge, afkeurende blik.

‘Ah...hij staat bij HAAR,’ zei ze vol afgrijzen.

Naast Liam stond een klein, tener meisje met lange, onnatuurlijke blonde haren. Ze leek te lachen om elk ding dat Liam haar vertelde want haar schouders gingen steeds op en neer.

Alexander moest zelfs niet opkijken om te weten over wie Emily het had.

‘Sofia?’ mijmerde hij.

Emily gromde bevestigend.

Het blonde meisje was vroeger Emily’s beste vriendin, maar die vriendschap was snel veranderd toen Emily doorhad dat haar vriendin haar vooral gebruikte om bij de knappe jongens van de school te

geraken. Ze bleek ook een voorliefde te hebben voor dezelfde jongens als haar, iets wat Emily haar nooit had kunnen vergeven. Vertrouwen was voor Emily het belangrijkste in een vriendschap.

Kate had geen interesse in het knappe meisje dat naast Liam stond. Ze had alleen maar aandacht voor zijn stralende glimlach, ook al was deze niet aan haar gericht. Net als zijn zus hadden ze beiden veel weg van hun Spaanse moeder, al had Liam niet het vurige temperament dat zijn zus wel had overgeërfd.

‘Het is een monster,’ zei Emily scherp, ‘ik snap echt niet waarom hij zelfs maar in haar buurt wil komen. Ze is arrogant, irritant en ...’

‘Als hij bij Sofia wil zijn is dat zijn keuze, niet de onze...’ kwam Alexander tussenbeide ‘zolang we er maar niet bij moeten staan’ vervulde hij.

‘Misschien is ze intussen aardiger geworden?’ suggereerde Kate.

Alexander keek bedenkelijk en Emily keek haar aan met opgetrokken wenkbrauwen die duidelijk maakten dat wat ze insinueerde ridicuul was.

‘Nee, zeker niet’ sneerde ze, ‘aan wiens kant sta je eigenlijk? Vind je het niet erg dat ze bij Liam staat?’ Kate negeerde dat laatste.

‘Heb je nog met haar gepraat in het voorbije jaar?’ vroeg Kate.

‘Nee,’ Emily rolde met haar ogen alsof het idee alleen al belachelijk was.

‘Dan hoe...’

‘Ik... weet... het... gewoon...’ Emily beklemtoonde elk woord. ‘Ik voel het! Kijk naar haar.’

‘Geweldig... ik wou dat ik zo’n superkracht had’ grijnsde Alexander.

‘Ik voel het gewoon!’ Hij hief zijn handen dramatisch in de lucht.

Emily keek hem vernietigend aan.

‘En heb jij een leuke vakantie gehad?’ vroeg Kate haar vriend voorzichtig om de aandacht van Liam en Sofia weg te halen. Ze wist dat hij deze vraag niet graag kreeg, maar hoopte voor haar vriend dat het antwoord eens positief kon zijn.

‘Zoals gewoonlijk’ Alexander wendde zijn blik af. Kate zag de teleurstelling en het verdriet in zijn ogen. ‘Doen alsof we een grote, blijde en gelukkige familie zijn, is waar mijn vader heel goed in is, zeker voor het goedkeurende oog van zijn zakenpartners en sponsors.’

Ze nam zijn hand vast en kneep er zachtjes in.

‘Gelukkig ben ik bijna achttien’ zuchtte hij, ‘dan heb ik hem niet meer nodig. Dan ga en sta ik waar ik wil!’ Met die woorden sprong hij op.

‘Maar genoeg daarover! Kom!’ hij liet hen aanstalten maken om recht te staan, ‘tijd voor de les. Meneer Fulton wacht op ons!’
Emily keek Kate maar bedenkelijk aan. Alexander was nooit enthousiast als het over geschiedenis ging.
‘Als dit maar goed komt...’ mompelde ze.

HOOFDSTUK 4: De ijssculptuur

De school stond majestueus aan het einde van een brede oprijlaan en ademde een zekere oude geschiedenis. Zijn gevel, opgebouwd uit warmgeel zandsteen, straalde een nobele tijdloosheid uit. Het gebouw, met zijn hoge torens en gedetailleerde ornamenten, had iets koninklijks en tijdloos, een plaats waar eeuwen van geschiedenis in elke steen waren terug te vinden.

Rondom de school lag een uitgestrekt terrein, waar groepen leerlingen over het grindpad liepen, pratend en lachend, terwijl de zon hun pad verlichtte.

Voor het kasteel lag een fontein, met in het midden een beeld van hun mascotte: de otter. Deze stond voor de basiswaarden van de school: intelligentie, nieuwsgierigheid, doorzetting, aanpassingsvermogen en samenwerking. Talenten die je in het leven nodig hebt om iets te bereiken.

De strak gesnoeide hagen en parken gaven het gevoel van een zorgvuldig bewaard toevluchtsoord. In de lente waren er perken vol met prachtige bloemen, maar daarop was het nog even wachten.

Alexander wiebelde ongeduldig op en neer met zijn potlood in zijn hand. De les geschiedenis was net zo saai als hij verwachtte. Zittend achteraan in de klas maakte hij stilletjes aantekeningen over wat meneer Fulton, een kleine kalende man, in monotone stem aan hen vertelde.

Keurig in zijn lichtbruine maatpak en ronde brillette vertelde hij enthousiast en in detail over de Tudor dynastie en welke rol deze speelde in de Britse geschiedenis. Naast hem maakte Kate vlijtig aantekeningen. Waarom wist Alexander niet, Kate wist zowat alles over de Tudor dynastie. Ze was haast expert in Britse geschiedenis, vooral als het over de monarchie ging. Het had haar altijd enorm gefascineerd. Toen hij niet langer de verleiding kon weerstaan om uit het raam te staren, zag hij donkere wolken boven de school samentrekken. Ook dat nog. Dikke regendruppels vielen kletterend naar beneden en tikten tegen de lange klasramen. Donder klonk onheilspellend boven hun hoofden.

Als er één ding was dat hij niet had gemist, dan was het wel dit sombere, natte weer. En toch gaf hij de voorkeur aan dit grijze miezerige klimaat en de saaie geschiedenisles boven de plek waar hij vierentwintig uur geleden nog was. Alleen al de gedachte om dagelijks

zwijgend tegenover zijn vader aan tafel te zitten, strak in het pak, maakte hem misselijk.

Om hem heen zag hij zijn klasgenoten — lachend, vrolijk, alsof er niets aan de hand was. Ze waren teruggekomen van hun vakantie met leuke familieherinneringen. Het gegiechel en de blijе gezichten frustreerden hem.

Een luide krak liet Kate verschrikt opkijken. De spanning en frustratie hadden zich zo opgehoopt dat hij nauwelijks doorhad wat er gebeurde. Kate ving zijn blik en zag de woede die in zijn ogen brandde.

‘Rustig’ suste ze. Haar aanraking leek hem meteen te kalmeren. De spanning gleed zichtbaar van zijn gezicht af. Pas dan zag hij het gebroken potlood in zijn hand.

‘Alles ok daar achteraan?’ piepte meneer Fulton vanachter zijn ronde brillette terwijl hij deze wat rechter op zijn neus duwde.

‘Ja hoor’ loog Kate, ‘gewoon een potlood gevallen.’ Kate deed alsof ze haar potlood opraapte.

‘Sorry’ glimlachte ze terwijl ze het in de lucht stak als bewijs.

Meneer Fulton knikte, draaide zich opnieuw naar het schoolbord en ging vlijtig verder met zijn les. ‘Koningin Mary I trouwde vervolgens met Philip II van Spanje om ervoor te zorgen dat katholieke nakomelingen de troon zouden erven...’ ging hij verder.

‘Alles ok met je?’ fluisterde Kate ongerust.

Hij knikte kort, zonder haar aan te kijken, en voelde een golf van opluchting toen enkele seconden later de bel klonk. Zo snel als hij kon, griste hij zijn rugzak van de grond en liep de klas uit. ‘Volgende week gaan we verder met...’ hoorde hij de leraar nog roepen, maar hij was al door de klasdeur verdwenen. Hij bleef abrupt staan waardoor Kate, die hem snel gevolgd was, haast tegen hem aan botste.

‘Wat is dat?’ vroeg hij zich hardop af terwijl hij wees naar twee mannen die een gigantische ijssculptuur dat leek op een overwinningbeker door de gang sjouwden.

‘De overwinningbeker voor de ijshockeywedstrijd binnen enkele weken met St. Bucklaire,’ antwoordde Kate, ‘Origineel niet? Ik hoorde tijdens de vakantie de leraren erover bezig.’

‘Hij is van ijs’ merkte Alexander droog op, ‘dat is belachelijk!’

‘Omdat je weet dat je vader ervoor heeft betaald?’ merkte Emily op.

‘Ach- ja- natuurlijk deed hij dat,’ sneerde Alexander, terwijl hij probeerde niet geïrriteerd te klinken, ‘want voor dat soort dingen

maakt hij tijd.' Hij kon zijn woede en teleurstelling niet meer verbergen.

'Het is misschien zijn manier om...' begon Liam. Kate schrok dat hij ineens achter haar stond. Ze had hem wel vooraan in de klas gezien, maar ze hadden elkaar nog niet gesproken sinds de vakantie.

'Om wat?' vroeg Alexander iets te luid, waardoor andere leerlingen hen geschrokken aankeken.

'We willen de overwinning voor ons team, niet voor een chique beker gemaakt uit ijs.' Hij lachte schamper, 'Ijs... wat gaan ze ermee doen? In de diepvries zetten? Ik betwijfel of hij zelfs maar geloofd of we er echt kans op maken. Hij geeft alleen om zichzelf.'

'Ik weet zeker dat het hem iets kan schelen,' zei Kate zachtjes.

'Nee, Kate. Dat doet hij niet. Ik wou dat hij dat deed, maar dat doet hij niet. Nooit gedaan.'

Hij nam zijn rugzak, zwaaide deze over zijn rug en liep kwaad in grote passen van hen vandaan.

Kate keek hem zwijgend na. Ze had hem nog nooit zo overstuur gezien. Soms vroeg ze zich af wat het ergste was: geen familie hebben of wel een familie zoals die van Alexander. Beide situaties waren eenzaam, maar op een andere manier. Kate had er zich jaren geleden al bij neergelegd, van haar familie was immers geen spoor terug te vinden. Alexander werd echter elke vakantie opnieuw geconfronteerd met de kilte en de teleurstelling.

De rest van de dag liep Alexander er stil bij. Net als bij de les geschiedenis spendeerde hij het grootste deel van de tijd met naar buiten staren. Tijdens de middagpauze raakte hij amper zijn eten aan, waardoor zijn vrienden zich toch echt zorgen begonnen te maken.

Om hun gedachten te verzetten, trokken ze naar de bibliotheek van de school, een plek die Alexander meestal wel tot rust bracht.

Net als het oude schoolgebouw, leek de schoolbibliotheek haast vergeten tijd te ademen. Torenhoge boekenkasten reikten tot aan het plafond, hun donkerbruine oppervlak glanzend van jarenlang poetsen en aanrakingen van duizenden handen. De geur van oud papier hing in de lucht, vermengd met een vleugje krijtstof van de aangrenzende klaslokalen.

Tussen de vele rijen kasten piepten smalle gangen, waar de stilte alleen werd doorbroken door het zachte geritsel van pagina's en het zachte geroesemoes van pratende studenten.

De tijd leek hier altijd trager te lopen vond Kate. Je kon jezelf verliezen in de vele lettertjes en woorden die eindeloos door de boeken stroomden.

Terwijl de geur van oude boeken Alexander enigszins deden ontspannen, plofte Emily neer op een van de comfortabele zetels in het midden van de bibliotheek. Haastig zocht ze uit haar tas een tijdschrift. Ze nam een andere stoel en schraapte deze over de grond om haar voeten op te leggen.

De bibliothecaresse keek haar vol afgrijzen aan.

‘Stilte!’ siste ze scherp en afkeurend. Ze wees met strenge vinger naar het bordje boven haar waar de regels van de bibliotheek in pictogrammen ophingen.

‘Sorry’ fluisterde Emily half gemeend voordat ze verdoken in haar tijdschrift met haar ogen draaide. ‘Je mag hier ook niets’ siste ze haast onhoorbaar.

De bibliothecaresse schudde haar hoofd en richtte zich weer tot de leerlingen die voor haar stonden in een lange rij te wachten. Ze had haar handen vol. Laatst in de lange rij stond een klein meisje met een grote stapel boeken in haar handen. De stapel boeken was haast zo groot als zijzelf. Haar lange, zwarte vlechten met roze strikjes wiebelden snel heen en weer over haar rug terwijl ze voorzichtig als een eendje vooruit stapte.

Kate glimlachte. Ze deed haar een beetje aan zichzelf denken op die leeftijd. Ook zij had overmoedig met een grote stapel boeken staan aanschuiven vele jaren geleden. Enkele van die boeken lagen mogelijk nog altijd op haar kamer.

Kate moest glimlachen door de herinnering. Ze was zo in gedachten verzonken dat ze niet doorhad dat Liam naast haar stond, leunend tegen de boekenkast.

‘Waarom lach je zo?’ vroeg hij haar.

Kate schrok zodat ze per ongeluk een boek liet vallen.

Ze probeerde het zo snel mogelijk op te rapen, maar Liam was haar voor. Hij gaf haar het boek aan.

‘Ik – eh – niets speciaal’ mompelde ze. Ze voelde zich rood worden en nam het boek snel aan en zette het terug in het rek voordat hij iets doorhad.

Hij nam een boek uit het rek. De titel schitterde in gouden letters op de cover.

‘Portretschilderen in tien stappen’ las Liam voor, ‘iets voor jou? Je kan goed schilderen.’

‘Veel te gemakkelijk voor haar’ mompelde Emily vanachter haar boek. Kate nam het boek glimlachend aan en doorbladerde het terwijl ze hem stiekem vanaf haar ooghoeken aandachtig bekeek. Zijn glanzende, donkere haar en zijn zachte sprekende ogen maakten haar nerveus.

‘Probeer anders deze’ kwam Alexander tussenbeide, terwijl hij hoog boven Kate een boek zocht.

Hij was haast een kop groter dan zijn vrienden, iets wat in situaties als deze heel handig uitkwam.

Kate wou het boek aanpakken, maar ze werden gestoord door een tumult aan de balie van de bibliotheek.

Ayren Bilsby, een jongen uit de vriendengroep van Archie Davis, had het meisje met de zwarte vlechtjes voorgestoken. Ze was gevallen en de boeken lagen naast het meisje verspreid over de grond. Ayren excuseerde zich niet. Erger nog, hij grinnikte geamuseerd, wierp een uitdagende blik op Alexander en draaide zich om.

Alexander klemde zijn tanden op elkaar en stapte naar voren. Net op dat moment zag Kate vanuit haar ooghoeken Archie staan achter een van de boekenkasten, met zijn mobiele telefoon in de aanslag.

‘Alexander, nee!’ ze was net te laat om hem tegen te houden, ‘dit is wat ze willen.’

Hij hoorde haar niet meer en stapte snel op Ayren af. ‘AYREN! Je zou je moeten schamen’ riep hij luid door de bibliotheek.

De bibliothecaresse keek geschrokken op, ze had niets gemerkt van het tumult. Ze zag Alexander op een van de jongens, die rustig stond te wachten in de rij, afstormen terwijl een eerstejaars languit op de grond lag.

Ayren draaide zich, gespeeld, verbaasd om.

‘Alexander?’ vroeg hij op dramatische toon, ‘Wat is er? Oh, ben je gevallen? Je mag niet zoveel boeken nemen, straks geraken ze nog beschadigd!’ Hij wierp een ontzette blik naar de bibliothecaresse. ‘Die eerstejaars van tegenwoordig toch.’

Hij strekte zijn hand uit naar het meisje, maar die keek hem argwanend aan.

‘Kom, ik help je op,’ zei Alexander zacht, terwijl hij haar hand vastnam, ‘Wat is je naam?’

‘Allyson’ antwoordde het meisje bedeesd en angstig, haar ogen flitsend naar Ayren.

Alexander nam enkele stappen naar voren en stond zo vlak voor zijn neus. Ayren slikte even want Alexander kon heel intimiderend overkomen.